

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in veija po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 26. mal. travna 1889.

List 17.

Ura je prišla, da bo poveličan Sin človekov.

Šest dni pred veliko nočjo je prišel Jezus v Betanijo; to je blizo Jeruzalema, unstran Oljske gore, proti jutru. Bilo je to tam, kjer je bil umerl Lazar, ki ga je Jezus obudil od mertvih. Ostal je Zveličar pri Lazarjevi družini, sestri ste mu pripravile večerjo, in Lazar je bil eden tistih, ki so bili z Jezusom pri mizi.

Kdo bo nam povedal, kakošne pogovore so imeli pri tej večerji? Kaj je Lazar čutil in govoril potem, ko je zopet živel, ko je bil iz groba vstal, v katerem je bil že ves poln mertvaškega duha, ki je že tako rekoč razpadal, kar zakliče Sin človekov: „Lazar, pojdi ven!“ Kje je bil Lazar s svojim duhom tiste tri dni, — kaj je videla njegova duša? Kakošni skrivni pogovori so se morali goditi pri tisti večerji! Neznansko stermeje je bilo napravilo to obujenje Lazarjevo. Gotovo je tudi to obujenje sestro Magdaleno tako pretreslo, da se je toliko poniževala pred Sinom Božjim, mu s tako dragim mazilom utrujene in najberže od hoje ranjene noge mazilila, kakor je bila šega na Jutrovem, ter je s prelepim duhom drage narde vso hišo napolnila. Ljubezen do vsegamogočnega Zveličarja in žalost zaradi njene nezvestobe — to se je križalo v njeni duši.

Stermeli so tudi sploh ljudje, katerih veliko je vsled tega čudeža verovalo v Jezusa. Ta čudež, kakor piše sv. evangelist Janez (12, 9—11), je zbudil tako zgledovanje po vsi okolici, da je prihajalo veliko judov videt zopet živega Lazarja. Začudovanje je bilo toliko, da je polno ljudi, ki so prihajali v Jeruzalem na velikonočni praznik,

sulo iz Jeruzalema proti Betaniji s palmovimi vejami in so Mu „hosanna“ klicali. „Ljudstvo Mu je dajalo spričevanje, ko je bil Lazarja od smerti obudil,“ pravi zopet sv. Janez (15, 17. 18). Tudi neverniki, ki so prihajali v Jeruzalem na praznik, so popraševali pri aposteljnih po Jezusu, kako bi ga mogli videti, in ko sta Andrej in Filip Jezusu o tem govorila, je vsled vsega tega po pravici Gospod odgovoril: „Ura je prišla, da bo Sin človekov poveličan.“ (Jan. 12, 20—23.) Precej nato pa je Zveličar jél tudi govoriti, kako k popolnemu poveličanju ni zadosti, da ga judje in pogani spoznavajo za pravega Boga in čudodelnika, temveč da mora iti tudi v smert, biti „vsejan kakor pšenično zerno“ in tako po odrešenji človeštva iti v svojo čast.

Tudi dalje še govori Jezus o svoji smerti, rekoč: „Moja duša je zdaj žalostna, in kaj čem reči: Oče pomagaj mi iz te ure. Toda zato sem prišel v to uro. Oče poveličaj svoje ime!“ Nato je prišel glas z nebés: Poveličal sem ga, in ga bom zopet poveličal.“ Nekteri so nato rekli: „Angelj je z njim govoril.“ Jezus pa je rekel: „Ta glas ni prišel doli zaradi mene, ampak zaradi vas. Zdaj je sodba tega sveta: poglavar tega sveta bode zdaj izpahnen.“ (Jan. 12, 28. id.) Kristus je tukaj govoril o svoji smerti in obšla ga je po njegovi človeški natori žalost, kakor čez tri dni na vertu Getzemanu; „moja duša je žalostna; pa kaj hočem reči?“ ali naj svojega Očeta prosim, da me reši tega terpljenja. Moja človeška natora bi sicer rada, da bi ne šla v terpljenje, v smert; toda ravno zato sem prišel v to uro, to je moj poklic, zato sem prišel na svet in to je volja mojega Očeta, da grem v terpljenje in smert. Ne prosim torej rešenja iz

te ure, temuč da po mojem terpljenji, po moji smerti povelicaš pred ljudmi svojo čast: „Oče, povelicaš Svoje ime!“ Poveličanje Božje je namen vsega stvarjenja. Poveličal je Bog svoje ime po svojem Sinu, poveličal ga pri Jezusovem kerstu, poveličal ga na Taboru, poveličal ga s tolikimi čudeži, še posebej zdaj na zadnje s čudovitim obujenjem Lazarja, s častitljivo ježo v Jeruzalem, s sterčenja velikimi čudeži med Jezusovim terpljenjem, poslednjič s tolikim spreobračanjem ljudstva pri smerti, po smerti, s prečastitljivim vstajenjem, s čudeži njegovih aposteljni, s čudeži, ki se godijo le v Njegovi Cerkvi do konca sveta. In vi slepi judje, vi slepi prostomišljaki, tega ne vidite? Jeruzalem, Jeruzalem, spreoborni se k Gospodu, svojemu Bogu!

Puščavnica na Kitajskem.

Da v poganskih deželah med spreobrnjenici ni brez izgledov velike kreposti, je znano iz pogostih poročil misijonarjev. V sledečem naj opišem vzorno življenje priproste kristjane na Kitajskem. Pred nekoliko mesci moral je eden misijonarjev iz Jezusove družbe peljati se po Modri reki navzgor v kitajskem čolnu, da bi obiskal podkralja v Nankingu. V znožji tako zvane „zelenčeve gore“ nahaja se premnogo skal, ktere delajo vožnjo nevarno. Ob tako skalo zadela je džunka in se prevernila. Duhoven je imel še čas zgrabiti svoj brevir in potni list, potem pa je moral skerbeti, da se reši. S pomočjo treh katehistov se mu je posrečilo, prijeti se neke tamarinde in prispeti na breg. Med tem, ko so brodarji 48 ur delali, da bi popravili ladijo, skušal je pater s tremi spremljavci splezati po stermem pečevji na verh. Štiri ure so se trudili in konečno so res prispeli na verhunec. Toda kdo popiše prevaro, ko so videli namesto človeških stanovanj le golo pečevje in skalovje. Molili so, da bi jih njihov angelj kmalo pripeljal h kaki koči; in res, kmalu so našli majhen vert za zelenjavo. To je bila tolažba za uboge potovalce, kateri niso od jutra do poznega popoldneva ničesar vžili in poleg tega tak strah preterpeli. Kako so se začudili, ko so neutegoma zagledali pred seboj staro ženico v obnošeni, pa vendar čedni obleki. Zdajci ko je žena zagledala misijonarja, padla je na kolena in ga prosila blagoslova. „Koliko časa si že tu?“ vprašal je pater. — „Petintrideset let.“ — Odkod si prišla?“ — „Iz vasi Cong-Ku-Kiad, dve uri od tukaj.“ — „Kako ti je ime?“ — „Elizabeta Ku.“ — „Koliko si stara?“ — „Devetinšestdeset

let.“ — „Ali si omožena?“ — „Ko je mož umerl pred šestintridesetimi leti, zahvalila sem Boga za njegovo smert.“ — „Ali si v resnici želela njegovo smert?“ — „Pater,“ dejala je starka, „že iz-za otročjih let je bila moja edina želja, posvetiti se molitvi. Toda stariši so me prisilili, ko sem bila 16 let stara, omožiti se. In vbogala sem jih. Moj mož je bil dober kristijan; molila sva vsako nedeljo v znožji teh gorá. Večkrat mi je dejal: „Glej, oba hočeva Boga prositi, da bi me kmalu k sebi vzel. Ti lahko svetnica postaneš, jaz pa gotovo nikdar ne bom svetnik; zato je boljše, da jaz prej umerjem. Zapustil ti bodem hišo in obe njivi; potem se lahko skriješ v gorovji, da premišljuješ in zame moliš.“ Res je Bog kmalu vzel mojega moža k sebi. Tedaj sem dala vse svoje premoženje stričniku Andreju Ku, s pogojem, da mi vsak teden dá 6 funtov kruha in nekoliko soli. Nato sem iskala samotni prostor, kamor bi me ne preganjala zvedavost. Ljubi Bog mi je dal najti ta kraj in me je tudi blagoslovil. Kajti za celo leto imam dovolj zelenjave za hrano in morem še nekoliko od tega ubogim dati, kedar grem v vas.“ — „Ali greš večkrat v Cong-Ku-Kiad?“ — „Samo kedar je misijon, k maši in pridigi.“ — „Pa se ne bojiš sama biti tu gori, kjer pravijo, da prebivajo hudobni duhovi?“ — „Jaz se nikdar ne strašim in bi se tudi hudobnega duha samo tedaj bala, ko bi storila kak smertni greh.“ — „Ali si pa tudi si v svesti, da si brez smertnega greha?“ „Menite,“ dejala je ona, „da se more Boga močno razžaliti, ne da bi se vedelo in hotelo? Prepričana sem, da se ne more tako lahko smertno pregrešiti, če človek Boga ljubi in rajši umerje, nego da bi ga razžalil. Nikoli nisem spraševala drugači vesti; še na misel mi ni nikoli prišlo, da bi bila take pregrehe kriva. Ne, nikakor nisem in tudi spovedniki so mi vedno to dejali.“ — „Kaj pa vendar delaš celi dan,“ vprašal je misijonar dalje. — „Vsaj molim. Šestkrat na dan ustmeno, ostali čas pa premišljujem.“ — „No, povej kako pričneš premišljevati.“ — „Ah pater, ne vprašajte me o tem! Jaz sem uboga, nevedna ženska. Pred svojo votlino padem na kolena in rečem: Ljubi Bog, jaz vem, da veliko pobožnih žená ničesar drugega ne dela, kot tebe ljubi, da so tvoje zveste služabnice, če prav ne znajo brati in nimajo nikacih knjig. Govori zato prav rahlo z menoj in vdahni mi misli, ktere me bodo tako zelo prevzele, da ne bom več nase mislila.“

Res, mora se reči, da Bog povsodi zbuja si svetnike.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Pritožbe judov na Dunaju pri ministru zoper časnike. Molitev katoličanov za spreobrnjenje judov.) Dunajski judje so ministru Taaffe-tu izročili spominico, s katero prav hudo tožijo katoliško časništvo in, kakor meni „Vaterland,“ ovajajo tudi druge osebnosti in stanove, sodnijski in policijski stan. Sploh se omenjeni dnevnik prav močno huduje čez prederznost in napuh dunajskih pervakov. Ze toliko hudega so storili kerščanstvu, zdaj pa se prederznejo ga še ovajati! To toliko huje boli, pravi, ako se pomisli, na kaki način so si prilastili gospostvo nad državo in družbinstvom, kako so judovski žuljivci in bankirji pokopali blagostanje ljudstva, milijarde njegove spravili v lastne mavhe, kmetijski in obertniški stan pripravili na kraj pogina. Judovski literati in časnikarji, ki zdaj po policiji kličejo, so pospeševali narodnostno hujskanje, dražili čitatelje k sovraštvu kerščanske vere in njenih mašnikov, vsako plenjenje katoliške Cerkve veselo pozdravljali, kričali v prid poropanja cerkvenega premoženja, zahtevali izjemni stan zoper katoliške duhovne itd., ter menijo, da vsak kerščansko misleči človek naj se izključi iz očitne službe in časti!

Ta judovska ovaja, ki jo je „Vaterland“ dobil iz zanesljivih rók in prinesel 21. aprila, pravi ta list, naj pojasni, česa se je kristjanom nadjati, ako se ne zedinijo zoper judovsko zatiranje in ne iščejo rešiti se iz judovskih zadrég. —

Judovska pritožba pa omenja na prvo antisemistiškega govora, ki ga je pred nekterimi tedni imel na Dunaju pred tisuči poslušavcev ogerski antisemit Komlósi. Omenja še družih podobnih grajanj proti judom, ter očita, da vradni organi molče pri napadih na jude, da se gibanje zoper nje širi po vsem cesarstvu, in pravi, da to gibanje žuga nevarnost judovskim verskim sovercem.

K svoji pritožbi so pridjali toživci mnogo protijudovskih listov, časnikov itd., ki se beró po dunajskih gostilnah in kavarnah. Nasleduje potem sila citatov iz raznih časnikov in enacih listov od več lét, kar kaže, da se je mnogo delalo od te judovske stranke, da bi tudi na tem bojišču nasprotnikom pritisnili občutljivo rano, kakor v denarni zadevi. Če se jim bode tukaj tako posrečilo, kakor navadno pri denarnem šaharstvu, bode videl, kdor bo živel.

Znamenito posebno je, da te judovske pritožbe so prišle v času, ko se tudi sv. Cerkev posebej ozira na judovstvo. „Sendbote“ v Inomostu namreč v papeževem imenu napoveduje, da naj bratovščina Jezusovega presv. Serca v mescu majniku posebej moli za spreobrnitev judov. To napoved spremlja prav važen spis sv. Očeta, ki judovske zadeve pojasnuje in spomina vredno je, kako modri Leon XIII mislijo o judovskem počenjanji. Celi važni spis pride na svojem kraju pri molitvenih priporočilih za mesec majnik; tukaj naj omenimo le glavno v to zadevajočo misel.

„Denár je svetá vladár, pravijo Leon XIII, in zato je jud kralj sedanjega časa; zakaj on ima denar v rokah in ima brez vprašanja prvi ples krog zlatega teleta, kateri ples obhaja v posvetnost pogreznjeni sedanji rod. Zato je tudi judovsko

prašanje postalo vsakdanje vprašanje, pogosto vsakdanji krič.“

Sv. Oče nočejo obsoditi gibanja ali tudi le téšiti ga, ako ostaja pri pravni brambi, ako se pravica, ljubezen in resnica ne pozabi. Pravijo namreč: „Nočemo obsoditi gibanja ali ga téšiti, ako se vtesnuje na pravno brambo; toda tudi v borbi na življenje in smert, tudi pri odbijanji vpijoče krivice ne smemo pozabiti pravice, ljubezni in resnice.“

„In kaj je resnica?“ vprašajo dalje in odgovoré: „Resnica je, da korenina hujáv, ki nam žugajo od strani judov, ali že stiskajo, naj se ne išče v rodu (plemenu), in da se zato tudi ne smé vojskovati proti rodu. Kteri si bodi ljudski rod se sploh ne smé preganjati kakor taki; to je naravnost nečloveško, in to se pravi djansko tajiti načelo, da so vsi ljudje bratje istega rodú in torej deležni vsih pravic.“

Silo važno se nam zdi, da je namestnik Kristusov sprožil misel, da naj se moli za spreobrnjenje judov, in sicer moli po vsem svetu, ker molitev apostoljstva (Jezusovega presv. Serca in Serca Marijinega — privzemimo še priljubljene „Šmarnice“) je razširjena po vesoljnem svetu. To je, kakor predčutek namestnika Kristusovega, da bi se imel začeti čas, ko se bodo tudi judje začeli spreobračati. Bog daj, da bi spoznali Jezusa Kristusa Sinú Božjega, potem bodo spoznali tudi mnoge krivice, ki so jih delali in jih delajo kerščanstvu, in bodo od njih odjenjevali. Papežev spis pravi:

„Starodavno kerščansko izročilo pravi, da judovsko ljudstvo se bode svoj dan v skupnosti (to je, celi narod) spreobrnilo, in njegova povernitev v sv. Cerkev bode znamenje, da se prične preslavna zmaga Gospoda Jezusa Kristusa.“

Ko tedaj drugi odbijajo judovske krivice, dajmo mi za njih spreobrnjenje moliti, da bi se jelo hitro bližati. Vemo človeka, ki že več lét med drugimi molitvami moli vsak dan očenaš in češčena-marijo na čast Jezusu na križu s sulico prebodenemu, s pristavkom: „O Jezus, zarad svojega britkega s sulico prebodenja na križu, se usmili judov!“ Strašno hudobijo je storil ta rod Sinu Božjemu, velike krivice tudi vernemu ljudstvu, pa tudi že veliko preterpel na zemlji: Sin Božji je molil na križu za-nje, rekel, da ne vedó, kaj delajo, — molimo tudi mi, da bi spoznali, obžalovali svoj bogomor in s svojim spreobrnjenjem vtolažili mater sv. Cerkev, ki želi vse pripeljati k Kristusovi čedi, — vse zveličati!

Iz Moravč, 16. aprila 1889. Pri sv. Križu (Moravški podružnici) je umerl cvetni petek (12. t. m.) č. g. Jožef Vodě, vpokojen duhoven Teržaške škofije, rojen v Dolski fari ob Savi l. 1811, posvečen l. 1839, 14. sept. Bila bi torej letos zlata sv. maša, na katero pa je Bog zlatomašnika k sebi v nebesa povabil. Pogreb je bil cvetno nedeljo popoldne po službi božji; vdeležila sta se, ukladub slabemu vremenu, tudi čč. gg. župnika Dolski in Šenthelenski. Pred cerkvijo in na pokopališču so mu zapeli naši verli pevci pod vodstvom spretnega g. učitelja Janka Tomana prav dobro dve žalostinki.

Pokojni gospod je bil blizu 18 lét pri sv. Križu, kjer je po svojih močéh ljudém rad postregel; zadnji čas pa je opešal, noge so mu popolnoma odpovedale, tako, da več kot šest lét ni mogel maševati, in nekaj

čez 4 leta je bil neprenehoma v postelji. Vendar tudi v postelji je bil še zmiraj delaven, zbiral je otroke okolo sebe, jih učil in pripravljaj za svete zakramente, v djanji spolnujoč zgled najboljšega Učenika Jezusa Kristusa, ki je rekel: „Pustite male k meni!“

Kako se je že od nekdanj na smert pripravljaj, pojasnuje ginljiv dogodek iz njegovega življenja: Nekaj pred smertjo, ko je že težko hodil, ker sv. Križ ni na verhu hriba, ampak nekoliko nižej proti Savi, se da peljati na drugo stran tako visoko, da bi Moravče videl, in zakaj? Šel je gledat kraj, kjer bode počival — moravško pokopališče. Kaj si je pri tem pogledu mislil, kaj čutil, ne vé; a meni je, ko sem to dogodbo slišal iz njegovega življenja, na misel prišel Mojzes, ki je od daleč z gore Nebo gledal obljubljeno deželo in roke proti nji stezal; tako je ranjki gospod, če ne z besedo, saj v svojem serci govoril besede sv. Pavla: „Želim razvezan biti in združen s Kristusom“, kar mu je, upamo, Bog že dodelil.

Iz Drinopolja. (Ondotni stan katoliških naprav za oliko in razširjanje sv. vere.) Preč. g. Luka Wronovski, prednik katol. misijonarjev Kristusovega Vstajenja, nam piše kakor nasleduje.

Naznanjam Vam, prečastiti gospod, najtoplejšo zahvalo za blagovoljno podporo (50 gl. zbirk „Zg. Dan.“), katero ste poslali našemu misijonu posredoma prevzvišenega gosp. Menini-ja, nadškofa Plovdivskega (Philippopol).

Pridobili si bodete, preč. gospod, največjo hvalenost našega misijona in vsega revnega, pomoči potrebnega bolgarskega prebivalstva z dobrotljivim podpiranjem bolgarskega misijona, ki ga vodi naša kongregacija.

Naš misijon, kateri praznuje letos svojo petindvajsetletnico naše delavnosti v tem kraju, moral se je zlasti zadnja leta boriti z žalostnimi gmotnimi razmerami. Toda z zaupanjem v Bogá in s pomočjo naših plemenitih dobrotnikov bilo je vendar-le možno pričeto delo Božje nadaljevati.

Priložil sem k tem versticam kratko poročilo, o našem sedanjem stanju in delovanju. Zelo bi me veselilo, ako bi ga hoteli v Vašem cenjenem listu priobčiti, ali pa vsaj nekoliko iz njega posneti.

Dobro Vam znani prejšnji bolgarski provincijal, P. Tomaž Brzeska, poklican je bil že pred šestimi leti v Rim. Sedaj je ondi veliki asistent našega reda.

Ponavljam najtoplejšo zahvalo za poslani dar...

Poročilo o bolgarskem misijonu očetov reda Jezusovega vstajenja v Adrijanopolju.

Naš misijon obsega:

1.) Pripravljavno šolo, katera pripravlja zmožnejše učence na gimnazijo, manj nadarjene pa za rokodelsko šolo.

2.) Gimnazijo, katere glavna naloga je, učence, kateri čutijo v sebi poklic za duhovski stan, zmožne storiti za modroslovne in bogoslovne študije, ostale pa izobraziti za kak drug stan ali pa za vseučiliščne študije.

3.) Bratovščino z imenom Presvete Dévice za poklic. Ta bratovščina je podobna majhnemu semenišču; namen ji je: duhovski poklic dobro premisliti in pripravljati nanj.

4.) Duhovno semenišče z modroslovnim in bogoslovnim oddelkom.

5.) Malo rokodelsko šolo.

6.) Misijon v vasi „Malko Tirново“, kateri obseza župnijo in začetno šolo. Ta je tako vravnana, da pripravlja nadarjenejše učence za vstop v gimnazijo.

Na gimnaziji se učí v bolgarskem jeziku; učni jezik v duhovščini pa je latinski za modroslovno in bogoslovno védo; za ostale manj važne predmete pa bolgarščina.

Vseh učencev v tekočem šolskem letu je:

1.) V pripravljavni šoli v Adrijanopolju 18.

2.) V gimnaziji 67 dijakov.

3.) V semenišči 9 klerikov.

4.) V rokodelski šoli 21 gojencev.

5.) V pripravljavni šoli malo-ternovski, 85 učencev, in sicer vsi zunanji. Zavod vzderžuje skoro vse te brezplačno. Sprejemajo se pa tudi plačujoči učenci, toda letos je samo 7 notranjcev (internistov), kateri morajo popolnoma, in 14, kateri zamorejo samo polovico plačati. Ostale pa zderžujemo brezplačno in večji del njih dobiva celó šolske reči in obleko od misijona.

Skušnja našega petindvajsetletnega delovanja v Adrijanopolju nas je tako ravnati učila, da, celó prisilila. Glavni namen našega vzgojevalnega zavoda je, vzgojiti domačo duhovščino in ljudske učitelje. In dasiravno se večina učencev ne posveti duhovskemu stanu, ima naša sv. vera vendar velik dobiček od njih.

Le malo učencev je, kateri bi po dve-ali tri-letnem bivanju v zavodu vstavljali se resnici in ne sprejeli prave vere, in še ti le iz posvetnih ozirov. Iz zadnjih devetnajst lét spomnim se samó na osem do deset učencev, ki so čez nekoliko lét naš zavod zapustili, da ne bi bili postali katoličani. In samo jeden se po petletnem bivanju ni spreobernal, iz strahú pred stariši; tolažil se je vendar, da bode vsaj umerl katoličan. Koncem lanskega leta bil je samo jeden v zavodu, kateri ni postal katolik, in ta je še-le malo časa pri nas bival.

Oni, kateri so se zedinili (s katol. Cerkvijo) in v našem zavodu vzgojevali, postali so, če tudi ne aposteljni katoličanstva, vendar pa vneta podpora za prihodnost; mnogo so namreč pripomogli v to, da so se zmanjšali predsodki in pa divje sovraštvo do rimske Cerkve, in to na Bolgarskem, v vzhodnji Rumeliji in v Traciji.

Naj spregovorim tudi nekoliko besed o preteklosti našega misijona, zlasti kar se tiče neposrednih sadov njegovega delovanja, t. j. pridobitve katoliške duhovščine.

Hvalimo Bogá, da je naše delo kljub vsem težavam, katere smo morali preterpeti, blagoslovil.

Pred vsem mi je treba omeniti zaničevanje duhovskega stanú, katero je naravna posledica pomanjkanja omike in slabe mravnostne razmere razkolniškega duhovništva; ravno tako tudi velika revščina, v kateri se nahaja katoliška duhovščina gerško-bolgarskega obreda. Kljubu temu ni ostalo naše delovanje brezvspešno. Skoro vsi katoliški duhovni v Traciji, razun dveh ali tréh starejših, so se več ali manj časa pripravljali v našem vstavu na posvečevanja. Štirinajst duhovnov se je izučilo v našem zavodu; od njih se jih pet nahaja v kongregaciji. Razun tega poslali smo jih 6 gerški v kolegij propagande v Rim; od njih je že 5 posvečenih za duhovne. Pri nas v semenišču imamo devet klerikov, od katerih

sta že dva dijakona. Poleg tega se dva v naši kongregaciji pripravljata v Rimu na sv. mašnikovo posvečenje. Jeden naših učencev stopil je v neko francosko kongregacijo, kjer je postal mašnik. Opomniti mi je treba tudi sedanjega tracijskega škofa (Mladenov-a), kateri je bil v začetku naš učenec; kasneje ga je naš misijon poslal v Rim.

Ob kratkem tedaj, jeden škof, štirinajst duhovnov, dva dijakona in devet klerikov, je vspeh našega misijona v Adrijanopeljnu. Kar se tiče posvetnih učencev, kateri so bivali nekoliko časa v našem vstavu, ni ga skoraj mesta vzhodnje Rumelije in cele Bolgarske, kjer bi kateri njih ne živel. Vsi, z malo izjemo, so spoštovani ne samo radi svoje omike, temuč tudi radi svojega lepega in nramnega življenja; onih niti omenjati ni treba, kateri se nahajajo na vseučiliščih na Avstrijskem, Francoskem, v Belgiji in Švici.

Če sem pripovedoval o vspehih našega misijona in tako marsikaj ponovil, kar je bilo že v prejšnjih poročilih povedanega, nisem tega storil, da bi se hvalil ali — pred čemur me Bog varuj — bahal. Storil sem to le, da bi pokazal našim dobrotnikom, da njihovi darovi, kljubu vsem težavam in oviram, katere nam stavi bolgarski eksarhat in njegove zvijačne nakane, niso ostali brez Božjega blagoslova.

Da bi poročila preveč ne raztegnil, ne bodem omenjal naših večkratnih izletov v razne vasi, s katerimi se poterjujejo zedinjeni Bolgari v njihovi sveti katoliški veri. Zdi se mi pa neobhodno potrebno, povedati nekoliko o našem misijonu v Malem Tirnovem, na vzhodnjorumelijski meji.

Ko nam je visokočastiti škof zedinjenih Bolgarov v Traciji, monsij. Petkov, pred štirimi leti izročil misijon v Malem Tirnovem, bile so ondi samo tri ali štiri družine, katere so ostale zveste zedinjenju. Ostali so se bili iz različnih vzrokov povernili v razkol. Vaško šolo obiskovalo je samo šest otrok. Sedaj — Bogú bodi za to hvala — šteje župnija 75 družin in v šolo je vpisanih letos 80 otrok. Od teh jo redno obiskuje 65. Za opravo misijona, za nakup zemljišča ter zidanje župnije in šole, kakor tudi za skoro popolno prezidanje cerkve dal je deloma prečastiti gospod škof iz doneskov propagande za misijone; večji del pa je preskerbel misijon sam. P. Izidor, vodja tega misijona, ne dobiva od vaščanov zaradi njihove ubožnosti skoro nikake pomoči; podpira ga sicer jeden posveten učitelj, toda ker je on v isti vasi rojen, žrtvuje se popolnoma v službo svoje čede.

Primérno se mi zdi tudi, na tem mestu omeniti nekoliko našo tiskarno. Ta se ne more nikakor razviti, ker nismo zmožni, kupiti si potrebno večjo tiskalnico, in oskerbeti si bolgarskih in slovanskih čerk. Le-teh celó nič nimamo; in vendar se ni mogoče lotiti kacega večjega dela brez njih. V rokopisu imamo mnogo knjig, katere so pripravljene za tisk. Tako n. pr. Kellnerjeve „Pedagogične aforizme“, kateri se sedaj tiskajo, „Hojó za Kristusom“, „Filoteo,“ različne povesti za mladino, prestave najboljših nemških in francoskih pisateljev i. t. d. Toda založba teh del zahteva stroške, kakoršnim mi nikakor nismo kós.

Povem naj tudi nekaj o naši hiši, zlasti ker je njen glavni del, namreč šola in spalnice, v silno žalostnem stanju. Vsakoletne poprave jo sicer še delajo za silo rabljivo; toda kmalu bode popolnoma raz-

padla. Poprave ne zadostujejo več, treba jo bode popolnoma prezidati.

Potrebe so velike, pomočki majhni; in vendar je delo, kateremu služimo, če ne že edina, vendar najglavnejša podpora zedinjenja Bolgarov z rimsko Cerkvijo in prospeha njihove omike. Zato zaupamo v milost Božjo, da nas ne bode zapustila, ter nam naklonila usmiljenih serc, katera nas bodo tudi dušno podpirala z molitvijo, in gmotno z denarnimi pomočki, ter nam zljajševala spolnovanje dela, katero nam je naložil Jezus Kristus in njegov namestnik na zemlji.

V Adrijanopeljnu, 10. mal. travna 1889.

Luka Wronowski C. K. s. r.

Molitev za zadobljenje odpustkov.

Med pobožnimi deli za zadobljenje odpustkov, popolnih ali nepopolnih, danih od papežev, je skoraj vselej naložena kakšna molitev v namen sv. Očeta. To je zbudilo nektere dvome; vprašalo se je, 1) če je dosti samo v sercu (po znotranje moliti, kakor so nekteri mislili; in 2), če to ne veljá, ali je zadosti, če kdo prav pobožno obmoli enkrat očenaš, češčena-marijo in čast bodi, ali pa naj veljá misel tistih, ki pravijo, da se mora moliti saj 5 očenašev in češčena-marij?

Na prvo je odgovor (13. sept. 1888), da je sicer hvale vredno po znotranje moliti, vendar pa naj se notranji molitvi vselej pristavi tudi kaka besedna molitev.

Na drugo pa je odgovorjeno že 29. maja 1841, kjer je rečeno, da za odpustke zahtevane molitve so vsakemu verniku dane na voljo, ako niso posebej zaznamnjane. (Acta Ord. Min. XI, zvez. str. 162.)

O moj nedolžni, mladi cvet!

O moj otrok — nedolžni cvet
Kako si lep, — da, ti si svet!
Še tu na odru se smejiš,
V ročici limbarček deržiš.

Te zase mili Bog odbral,
Po té je angeljčka poslal,
In šla sta tje v presrečni kraj,
Pred Božji tron, v cvetlični raj.

Oj, tam pred Jagnjetom vesel
Boš pesmico nedolžnih pél,
Se z angeljčiki boš igral,
Cvetličice nebeške bral.

Marijo, — ki si tu slavil,
Za mamico boš tam dobil,
Na glavco venček ti bo djan,
Oj venček s svitom ves obdan.

Spominjaj se, o detek moj!
Da te je ljubil ata tvoj,
Ki rósnih tu stoji očés, —
O sprosi delež mu nebés.

Pa, — zgini, o grenak spomin!
 Ne delaj sercu bolečin,
 Naš Jezus je premagal smert,
 Odperl vsim snidenja je vert.

Zasijal bo vstajenja dan,
 Takrat nazaj mi bodeš dan,
 V nebeški slavi razodet,
 O moj nedolžni, mladi cvet!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Amerika. Strašna nesreča se je pripetila 15. sušca t. l. na železnici iz Buenos-Ajresa v Rosario. Zvečer ob 8ih in 40 minutah je en vagon šinil s tira in še eden za njim. S terčenjem so se svetilke s petrolejem razsule, goreči petrolej se razlije, in v trenutku je bilo vse v ognju. Tu so se strahovitni prizori razodevali. Napervo so izlekli osem merličev, menijo pa, da jih je nekaj čisto zgorelo. Čez 80 je ranjenih, ki so tarnali, da se Bogu smili. Vagoni so se ustavili in spravljali so ranjene na en kraj. Starši so iskali svojih otrok, otroci starše; pa jih ni bilo najti. Neki mož se je bil z rokó v kolo vpletel in se nikakor ni mogel izviti. Strašno je kričal, ker ves vagon je bil v plamenu; nikdo mu ni mogel pomagati: zgorel je revež v pričo sopotnikov. Neka mati je držala dva mervta otroka v naročji. Deklica je objemala malega bratca v tem, ko je mati umirala. Iz plamén so se roke stegovale po otenji. Popotniki niso mogli iz vozov, ker so bila vratica trdno zapahnjena. (Vprašanje: če je tako terdo zapiranje pametno?) Le nekteri so se rešili, ko so naglo poskakali skoz okna. Ko so jih ven vlekli, jih je več umerlo v rokah svojih reševalcev. Ljudje so izselci, največ ponesrečenih je Lahov, vmes Francozi in Španjci; 19 Avstrijancev itd. Med poslednjimi je družina z 8 osebami, ki so vsi konec storili. — To popisuje „Kölnische Volkszeitung.“ Nauki iz te grozne nesreče so med drugim ti-le: 1) Ne tišite v Ameriko, pred čemur ste bili že večkrat svarjeni, — ako ni naj večja sila. 2) Priporočite se angelju varhu, predno greste na pot. 3) Glejte, da ste v „gnadi božji“, da ste saj zarad duše varni, ako telo zadene smert na poti.

Carigrad. Katoliških dekliških šol v Carigradu je dandanes že precej. Usmiljene sestre so že leta 1845 vstanovile dekliško šolo v Top-Hané, drugo leta 1846 v Taseim-u, tretjo 1847 v Bebek-u, dobro uro od Carigrada ob Bosporu, leta 1859 četerto na Galati. Te zavode obiskuje 1700 deklic, od katerih pa komaj 4 odstotki majhno odškodnino plačujejo. Četerti del prejema zastonj hrano in stanovanje. 918 učenk je katoliških. Sestre Vnebovzvetja Marijinega (Soeurs Oblates de l' Assomption) so vstanovile l. 1883 v Štambululu samem v Kum-Kapū-u zavod za 100 učenk, ktere na mesec po 10 pijastrov (80 krajcarjev) plačujejo. V istem ubožnem mohamedanskem predmestju imajo te sestre sirotišnico za mnogo otrok. — V Mekri-Kevi imajo italijanske dominikanke dekliško šolo. L. 1872 so vstanovile frančiškanke na Peri penzjonat in šolo za zunanje učenke, katerih 150 to šolo obiskuje. —

Kar tiče šole, je v Carigradu pač več svobode, kakor pa v marsikteri kerščanski deželi.

Kitajsko. Kako slavna zmaga bi bila, ako bi zedinili pobožni katoličani svoje molitve in sprosil, da bi se Kitaj spreobernal. Tako je pisal častivreden misijonar škof do ravnatelja molitvenega apostoljstva. To spreobernjenje bi Cerkev neizrečeno razširilo.

Prebivalstvo kitajske države se more meriti z rimskim prebivalstvom ob Avgustovih časih; morebiti ga pa celo presega.

Sedaj se bližajo časi tega spreobernjenja. Še nikdar se ni tako oznanoval evangelij na Kitajskem, kakor dandanes. V 35 vikarijatih je razdeljena cela Kitajska, in vsi delajo v popolni edinosti v prospéh sv. vere.

„Bog hoče zmago,“ pisal je verl misijonar iz Kuy-tschen-a, p. Aubry, o inotranskih misijonih, ko je vstanovil društvo za razširjanje sv. vere in sv. Detinstvo. Razun tega podeli tudi on premnogim poklic za misijonarski stan. Bog ne stori nič važnega brez velikega namena, ktereга sicer ne sprevidimo vselej, v čegar dosego pa se celo od ljudj napravljene ovire zedinjajo.

Pariz. Gospá vdova Delalande-Guerinedu je naredila vstanovo tisoč frankov, kateri naj se podelé vsako drugo leto onemu potovalcu, kateri je francoskemu narodu ali pa védi največ koristil. Akademija znanstev, katera oddaja to nagrado, prisodila jo je letos jezuitu P. Robertu, misijonarju na otoku Madagaskarju. Naredil je on velik zemljevid, ktereга je odlikovalo pariško zemljepisno in francosko kraje-pisno društvo.

Holanška vlada in katoliški misijonarji. Duhovni, katere je na njihovo željo nastavilo duhovno predstojništvo na holanških posestvih v Indiji, potujejo zastonj; od države dobé 2500 frankov za stroške, 4400 fr., da si morejo vravnati svoje domovanje, in potem vsak mesec 300 fr. plače. Prej je dala država samo 2300 fr. za hišno opravo; sedaj pa je sklenil državni zbor, da je dotična svota premajhna. Zato jo je v jedni zadnjih sej podvojil, ker jo je po- višal na 4400 frankov.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec vel. traven (maj).

a) Glavni namen:

Spreobernjenje Judoc.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Denar vlada svet, in zato je Jud in kralj našega veka; ker on ima denar in brez dvoma ima on prvo mesto pri plesu krog zlatega teleta, ki ga pleše v zemeljsko vtopljeno človeštvo. Zato pa je tudi Judovsko vprašanje postalo dnevno vprašanje, da skoraj dnevno kričanje.

Ne maramo obsojati gibanja, da, še celo utešati ne, ako se derži pravomočnih mej; tudi v boji za življenje in smert, tudi braneč se proti kričeči krivici, ne pozabimo pravičnosti in ljubezni, ne pozabimo resnice.

In kaj je resnica? Resnica je, če korenine mnogega zla, ki nam preti od strani Judov, ali pa nas že muči, ne iščemo v plemenu, in če tedaj ne mislimo boriti se proti plemenu. Narod sploh kot taki se ne smé preganjati; to je

čisto nečloveško: in to se pravi djanski tajiti načelo, da so vsi ljudje bratje, vsi ene verste, da imajo tedaj tudi enake pravice. Noben narod prav za prav ni vstvarjen, da bi vladal, nobeden tudi, da bi služil, ali moral še celo izumreti. Če tudi imajo neka ljudstva posebnosti, ki v nas budé ljubezen in občudovanje, a tudi druge, ki nam ne vgajajo ter nas še celo silijo k boju in previdni obrambi; ali da bi kdo cel narod kot do cela popačen in v korenini zloben obsodil, ter mu zato boj za življenje in smert napovedal, te pravice nima ne človek ne narod, in tudi vsi narodje skupaj ne. Proti pravičnosti in ljubezni, ter proti resnici bi ravnal tedaj, ki bi hotel podžigati boj mej Semitom in Arijeem.

Resnica namreč je, da zla, ki se jih strani Judov nasproti drugim narodom bojimo, ali ki nas morda tudi mučijo, ne izvirajo iz njih semitske kervi, pač pa iz njih razmerja proti kerščanstvu, iz njih protikerščanstva. Z ozirom na Kristusa, Mesija, prihodnjega Zveličarja je judovskemu ljudstvu Bog sam odkazal odličnejše mesto med vsemi narodi; to je tako jasno v razodenji stare zaveze povedano, da bi se oni, ki bi tega ne pripoznal in se temu ne vpognil, moral kaznovati zbog nepokorščine proti božjemu povelju. Ko pa je Mesija, Kristus prišel, je prenehalo to razmerje; če tedaj Judje terdijo, da zavzema judovsko ljudstvo, ki je zaverglo Mesija, še vedno ono odlično mesto, se pregreše s prederznostjo in hudobijo proti Bogu in ljudem, ki jih vedno dalje žene v brezbožnost in krivičnost proti drugim narodom, k izrastkom narodnega napuha in verskega sovraštva, v katerem menijo da vsakdo, ki ni Jud, nima nikake pravice, da stoji na bistveno nižji stopinji. (Dalje prih.)

b) Posebni nameni:

1. Ss. Filip in Jakob. Ta in vsak dan v mesecu vse naznanjene in še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Šmarnice. Avstrijski katoliški shod.

2. S. Atanazij. Šmarnični pridigarji. Osiročena škofija. Več slabotnih, maloserčnih, obupanih.

3. Najdenje sv. Križa. Kerščanska šola. „Serca Jezusovega vstanova.“ Več otožnih, na duhu bolnih in obupljivih.

4. S. Monika. Pospeševalji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Mnogi poboljšanje. Šolski bratje.

5. S Pij. Za zmago nad sovražniki kerščanskega imena. Naši vojaki. Več vojaških zadév. Več redovniških hiš.

6. S. Janez pred latinskimi vrati. Za prospéh kat. tisku. Nespokorni stari ljudje. Zadeva nekega časnika.

7. Stanislav, šk. in muč. Poljska. Cesar avstrijski. Več posebno strastnih, sovražnih, maščevanja željnih ljudi.

8. Prikazen sv. Mihaela. Da bi se pravice vernile Bogu in njegovi Cerkvi. Zatrene prostozidarskega počenjanja. Društvo sv. Mihaela.

9. S. Gregorij iz Nazijanca. „Duhovni in obhajanci.“ Več občin katoliške naprave za posle.

41. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. —

Priserčeno se priporoča neka oseba v gorečo molitev za hitro pomoč v posebni zadregi. Zahvalo hoče razglasiti. — Božjasten otrok priporočen Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za pomoč. Uslišanje se naznani. — Družina, močno poterta, priporoča v molitev svojega gospodarja, kateremu gre ob pamet, in svojega bolnega dobrotnika, da bi na priprošnje Naše lj. Gospé, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. in vsih svetnikov imenovana zdravje zadobila, in da bi ljubi Bog družini mnoge stiske preložil. Uslišanje se bo naznanilo. — Trije dijaki za poboljšanje.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Veliko soboto dopoldne po cerkvenih opravilih se je prečastiti stoljni kapitelj poklonil prevzvišenemu gospodu knezu škofu in po milostnem gospodu proštu čestital k velikonočnim praznikom. Veliko nedeljo je bila stoljna cerkev polna vernikov ter so premilostni višji pastir po pontifikalni maši podelili papežev blagoslov. Molitve in opravila velikega tedna in slovesnosti prečastitljivega Gospodovega vstajenja so se godile pri naj vgodnišem vremenu.

Prelepi podobi,

Serce Jezusovo in Marijino

ste izpostavljeni pri gospej Hofbauerjevi pred mostom. Naslikal ju je dobro znani umetnik g. Miroslav Tomec v prid naših dijakov, kakor smo bili pred kaj časom že omenili. In cena? — Kdor je n. pr. 60—80 gld. odmenil darovati za dijaško mizo, prelepi ta kinč za svojo sobano, za kapelo, cerkev itd., lahko naloži in seboj zastonj vzame, potem ko se je rešil z omenjeno ceno v prid naših ubožnih dijakov. Če se pa kdo še velikoserčniše blagovoli skazati ni nobenega zadržka. Za šmarnice lep dar darovati v dober namen in tako lep zaklad pridobiti na svoj dom, to ni mala reč! Po vsaki ceni za zdaj prosimo, naj se častivci lepih umetnij potrudijo pogledati imenovani podobi.

K cerkvenim molitvam. Z začetkom mesca majnika se po navadi zopet prične pri sv. maši jemati molitev za odvernjenje hudega vremena (ad repellendas tempestates); samo ob nedeljah in praznikih se namesto te molitve jemlje še dalje za sv. Očeta papeža. Tudi ljudje naj bi molili, n. pr. pri sv. rožnem vencu, s sv. Cerkvijo vred priserčne molitve, ki jih imajo v molitvenih bukvah: „Za lepo vreme,“ — „ob suši,“ — „ob hudi uri,“ „ob merjenji in kugi“ itd.

† **V Naklem** je administr. č. g. J. Aljančič, 23. t. m., pretekli torek, umerl in v četrtek bil pokopan. Bil je rojen v Križah pri Teržiču 17. sept. 1848 in posvečen 1873. R. I. P.

Iz Šempetra, 18. aprila. (Poterdilo.) Prejel sem zopet 2 zvezčica obleke in denarja 190 gld. zbirk „Zg. Danice“ za pogorelce v Hrastji. Hvala! Bog poverni darovalcem in Vam s časnimi in večnimi dobrotami. V kratkem bom vse razdelil med potrebne. Ant. Verbajs.

Na Dunaju je 20. t. m. umerl naš rojak g. Mat. Cigale v 70. letu svojega življenja, previden s svetimi zakramenti. — Cigale je bil poštenjak in zméren naprednjak v slovenščini. Veliko je pisal v slovenščini, zlasti pa je znan kot vrednik nemško-slovenskega Volfovega besednjaka. Bog mu daj večni mir.

K dunajskemu katol. velikemu shodu. V zvezi s katol. shodom bode družba sv. Vincencija obhajala slovesen veliki zbor, h kateremu se s tem vabijo družbenike Vincencijevih družb našega cesarstva. V to zadevajoča pisanja se pošiljajo: an den Secretär des Vereins, Hr. Rechnungs Rath Jop. (7. Bez. Hofstallstrasse, Nr. 5.)

Prosimo, ne pregledati važnega poročila iz Drinopolja (Adrinopoljna) v današnjem listu č. 00. Kristusovega vstajenja, od koder že davno nismo več dobivali naznanil.

Iz rimskega Martirologija.

9. sušca.

V Rimu sv. Frančiška, vdova, imenitna zaradi plemenitega rodu svetega življenja in čudodelnosti.

Pri Sebasti v Armeniji: Štirideseteri vojaki iz Kapadocije. Le-ti so ob času cesarja Licinija pod poglavarjem Agrikolajem bili v temne ječe verženi, v lica s kameni biti, v naj hujši zimi po noči so morali prenočiti na ledu zamerznjenega jezera, in poslednjič so jim še kosti poterli ter so tako mučenstvo doveršili. Med njimi sta bila plemenitejšega rodu Cirijon in Kandid. Njih slavno mučenstvo so preslavljali sv. Bazilij in drugi cerkveni očetje.

V Nisi sv. Gregorij, škof, brat sv. Bazilija Velikega; zelo je sloveč zaradi svetosti in učenosti; bil je zaradi brambe katol. vere pod arijanskim cesarjem Valentinom pregnan iz svojega mesta.

V Barceloni na Španjskem sv. Pacijan, škof, sloveč s svetostjo življenja in z besedo. Umerl je ob času Teodozija vladarja v visoki starosti.

V Moraviji ss. škofa Ciril in Metod, ki sta mnoga ljudstva onih krajev z njihovimi kralji vred spreobrnila in pridobila za Kristusovo vero.

V Bolonji sv. Katarina devica, reda sv. Klare, sloveča s svetostjo življenja. Njeno truplo se hrani tam v veliki časti.

Sodba in kazni grešnikov.

Takrat te bo bolj razveseljevala čista in dobra vést, kakor učena filozofija.

Takrat bo več tehtalo zaničevanje bogastva, kakor celi zaklad svetnjakov.

Takrat boš več sladkosti občutil zaradi pobožne molitve, kakor zaradi slastne pojedinje.

Takrat se boš velikoveč veselil zaradi ohranjenega molčanja, kakor pa zaradi dolzega goričevanja.

Takrat bodo več veljala sveta dela, kakor veliko lepih beséd.

Takrat ti bo bolj po volji ostro življenje in težavna pokora, kakor posvetno radovanje.

Uči se zdaj v malem terpeti, da se boš mogel takrat težjega rešiti.

Tukaj poprej skusi, kaj boš premogel potlej terpeti.

Ako zdaj tako malo ne moreš prenašati, kako boš mogel potlej večno terpljenje prestajati?

Ako te sedaj tako malo terpljenje nesterpljivega dela, kaj bo tistikrat storil pekel?

Glej, res ne moreš dvojnega veselja imeti, tukaj na svetu se radigovati, in potem s Kristusom krajevati. (De imit. C. 24, 6.)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Ant. Hočevnar v Št. Joštu 2 gld. — Preč. g. dekan Ant. Aleš 5 gld. — Blagi gosp. Jos. Ožura 3 gld. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 6 gld. 50 kr. — Č. g. kapl. A. Kalan 2 gld. — Preč. g. župnik Jan. Potočnik 5 gld. „studentom za pirhe.“ — Č. g. Jan. Ažman 2 gld.

Za sv. Očeta: Soriški farani po č. g. župniku 4 gld. 50 kr. — S Št. Jošta č. g. župnik A. Hočevnar 10 gld.

Za varhe Božj. groba v Jeruzalemu: Št. Jošt po č. g. A. Hočevnarju 2 gld. 22 kr. — Semič po preč. g. dek. A. Alešu 6 gld. — Brezovška fara 4 gld. (Za bratovščino Božj. groba v Jeruz. Prečast. gosp. župnik J. Potočnik 5 gld.). — Soriški farani po č. g. župniku 3 gld. — Zaljna po č. g. župniku L. Urbaniju 3 gld. 10 kr. — Po preč. g. dek. Andr. Drobniču: Šmarija 3 gld. 20 kr.; Št. Vid pri Zatiču. 7 gld. 70 kr. in 2 stari 20-ci; Zatičinja 3 gld. 50 kr.; Št. Jurij pri Šmariji 3 gld.; Kopanj 3 gld. — Po preč. g. dek. dr. J. Šterbencu: Leskovec 5 gld., Št. Jernej 6 gld., Križevo 4 gld. 60 kr., Cerklje 1 gld. 90 kr. — Po preč. g. dek. J. Koprivnikarji: Verhnik 13 gld.; Logatec 8 gld.; Hotederšica 2 gld.; Horjul 4 gld. — U. J. O. D. G. 10 gld. — Stara Loka po preč. g. dekanu 7 gld. — Iz Spod. Idrije č. g. župnik Mih. Horvat 4 gld. 50 kr. — Z Jesenic č. g. župnik J. Keršič 4 gld. — Iz Št. Ruperta preč. g. župnik Al. Košir 5 gld. — Od sv. Trojice č. g. župn. Jož. Gerčar 1 gld. 31 kr.

Za kak dober namen: Dunajski „Neimen. 1 gld.

Za Macedonijo: Č. g. župnik J. Tavčar 3 gld.

Za Marijanišče: Čast. g. župnik J. Tavčar 2 gld. — Preč. g. župnik Jan. Potočnik 3 gld.

Za Afriko: Z Brezovec po preč. g. župniku 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Z Brezovice po preč. g. župniku 2 gld.

Za zidanje cerkve na Brezji: Preč. g. župnik Jan. Potočnik 3 gld.

Za afrikanski misijon: Preč. g. župnik V. Majer 1 gld.

Za bratovščino brezmadežnega Spočetja: Preč. g. župn. V. Majer 1 gld.

Za pogorelee v Šempetru na Notranjskem: S Št. Jošta č. g. župn. Ant. Hočevnar 7 gld.

Za bratovščino Sv. R. Telesa: Mengoš po preč. g. župniku J. Zorcu 50 gld.

Za bratov. Naše ljube Gospé presv. Serca: Č. g. duhovni pastir Karol Čigon 1 gld. 50 kr. — Š. B. 1 gld.

Za misijone v Bulgariji in Macedoniji: Po č. g. župniku Andr. Pavliču zbirka na cvetno nedeljo 6 gld.

Za veliko bolnišnico sester sv. Vincencija Pavljana v Betlehemu: S pristavkom: „Vse v večjo čast Božjo“ 50 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevji č. in preč. gg.: Župnik Fr. Dolinar 5 gld.; kaplan J. Gerčar 5 gld.; župnik iz Notranjskega 3 gld.; neimenovan 2 gld.; duhovniški oskerbnik M. Mrak 3 gld.; duhovni pastir 1 gld.; neimenovan domoljub 10 gld.; Žirovskar 2 gld. 50 kr.; milostni gospod častni kanonik in dekan Jan. Hofstetter 25 gld.